

บทที่ 1

ตรีนดาเดินหน้าจ้อออกจากตึกสำนักงานมุ่งตรงไปยังป้ายหยุดรถประจำทาง ซึ่งไม่ใช่วิถีเดินทางที่เธอคุ้นชินสักเท่าไร แต่ที่วันนี้ต้องมาใช้บริการก็เพราะเกิดการวางแผนที่ผิดพลาด ยิ่งนึกก็ยิ่งชุ่นเคืองพยายามแล้วที่จะหายใจเข้าพุท หายใจออกโธ แต่นั่นก็ไม่ช่วยอะไรเลย เมื่อเธอเห็นว่าที่ป้ายหยุดรถประจำทางนั้นเต็มไปด้วยดอกไม้ นานาชนิดซึ่งรวมตัวกันอยู่ในสิ่งที่คนไทยเรียกกันว่า 'ช่อดอกไม้'...ฮือฮืออยากจจะร้องไห้เป็นภาษาอิตาลี แต่ไม่ได้เรียนมาเลยร้องไม่เป็น

ทำไมต้องให้ความสำคัญกับดอกไม้กันด้วย ไม่เข้าใจเลย ถ้าสาวๆ ทุกคนไม่ใส่ใจดอกไม้ เธอเองจะได้ไม่ต้องใส่ใจด้วย มันจะได้ไม่แปลกแยกและกลมกลืนกัน แต่ตรีนดาคนสวยกลับต้องโดนสาวคนอื่นมองด้วยสายตาเยาะหยันแบบคนที่เหนือกว่า บ้างก็มองด้วยสายตาสมเพชเวทนา ก็แค่ไม่มีดอกไม้อยู่ในอ้อมแขน ผิดตรงไหน...

ไม่จริง ผิด และผิดมากๆ ผิดเกินอภัย ก็ในเมื่อวันนี้มันคือวันวาเลนไทน์ วันที่ใครๆ ก็พากันจ้องว่าใครจะได้รับดอกไม้เซอร์ไพรส์จากคนรัก ดอกไม้ของใครจะสวยกว่าใคร แฟนใครรัก แฟนใครหลง

จนต้องส่งดอกไม้มาแทนหัวใจ แต่ตรีนดา กลับต้องเดินกอดแท้มงาน แทนดอกไม้ช่อกาม

หรือเราจะแก้งโทรสั่งดอกไม้มาส่งให้ตัวเอง... นั่นคือสิ่งที่อยู่ใน หัวหลังเข็มเวลาผ่านบ่ายสองโมงไปนิดๆ แต่เพราะเธอยังคงมีความหวัง ลึกๆ ว่าถึงยังไงคนรักก็ต้องส่งดอกไม้มาให้ แถมเมื่อคืนยังซ่อมทำทำ แปลกใจปนชินอยู่หน้ากระจกเตรียมรับช่อดอกไม้ตั้งนาน แต่แล้ว ในที่สุดเธอก็ได้เซอร์ไพรส์สมใจ เมื่อได้รับโทรศัพท์จากธีชคนรักของเธอ ตอนใกล้ๆ เลิกงาน

‘ดี วันนี้ต้องบินด่วนไปพบคุณพ่อที่ภูเก็ตนะ ท่านจะให้เข้า พบลูกค้ารายใหญ่ที่นั่น พรุ่งนี้เย็นถึงจะกลับ’

ประหลาดใจของจริงเลย... ไม่เสียที่ที่ซ่อมมา แงๆ...

ปกติตรีนดา ก็มีรถยนต์ส่วนตัว แต่วันนี้เธอคาดเอาไว้ว่าคนรัก คงนัดดินเนอร์ใต้แสงเทียน เธอเลยวางแผนจอดรถทิ้งไว้ที่บ้านจะได้ ไม่ต้องขับรถไปเอง ตั้งใจไว้ว่าจะบริการเสิร์ฟความหวานให้ธีชตั้งแต่ ในรถชนิดที่ไม่ต้องสั่งของหวานมาตบท้ายมือให้เปลืองเลยทีเดียว... หัวชะเลยงานนี้

จริงอยู่ว่าเธอมีบุคลิกที่ค่อนข้างแข็ง หัว เขี้ยว เปรี๊ยะ แก่น แต่เชื่อว่าเธอจะปฏิเสธความหวานเสียเมื่อไหร่ ผู้หญิงต่อให้หัวยังไง ก็ยังต้องการการเอาใจใส่ ดูแลจิตใจ เต็มเต็มกันและกันบ้าง หรือ เพราะคนรักเห็นเธอไม่เรียกร้องก็เลยลืม ‘จัดให้’

ปกติเธอก็ไม่ได้แอง เรียกร้องอะไรมากมายนัก เพราะตรีนดา มักพยายามมองคนรักด้วยความเข้าใจ รู้ว่าผู้ชายไม่ค่อยมีต่อมโรแมนติก หรือถ้ามีก็ไม่เหลือเพื่อพอใช้ในทุกระสณการณ์ แต่ก็ควรจะมีบ้างไม่ใช่ หรือ

‘หรือไม่รัก เลยไม่แคร์’ นึกมาถึงตรงนี้สาวหัวที่แอบอ่อนไหว ก็น้ำตาซึม ไม่ใช่เพราะอ่อนไหวอย่างเดียวหรอก แต่เพราะช่อดอกไม้

ของสาวร่างท้วมที่ยืนอยู่ด้านหน้าทึมเข้าบ้านตาไปเต็มๆ

"อู๋ย...ขอโทษนะคะ" สาวร่างท้วมที่คนรักของหล่อนมีแก้มใจซื่อ ดอกไม้ให้หันมาขอโทษพร้อมรอยยิ้มหวาน ตรีนดาเลยยิ้มจืดๆ ให้ไปหนึ่งที

เมื่อรู้สึกว่พื้นที่บริเวณนี้ไม่น่ายืนเพราะอาจเก็บความน้อยอกน้อยใจไว้ไม่อยู่ เผลอก้าวเท้าออกไปยืนกลางถนนให้รถขยับบ้างหรือลืมหัดกระชากช่อดอกไม้ของคนอื่นมาทิ้งเล่นแก้อิຈฉฉา ตรีนดาจึงออกเดินเอื่อยๆ เพราะถ้าเดินจ้ำพรวดๆ มันจะไม่เข้ากับอารมณ์อ่อนแอในใจ และท่าเดินเอื่อยๆ นั้นคงไปเข้าตาหัวหน้าทึมของเธอพอดี เสี่ยงบ๊ีบแตรบ๊ีนๆ จึงตั้งขึ้น พร้อมคนในรถที่ลดกระจกลงชะโงกหน้ามามียิ้มเท่ๆ ให้

"ขึ้นรถเร็วดี"

แล้วเธอก็ไม่ปฏิเสธเพราะเริ่มเบื่อกที่จะเดินเอื่อยๆ มองคนชอบช่อดอกไม้ให้บาดตาต่อไป

"ขอบคุณค่ะพี่พี่"

มือที่มีนิ้วเรียวยาวเอื้อมจับลูกบิดประตูบ้าน แต่ไม่วายหันกลับ ไปมองรถยนต์คันเล็กน่ารักที่ได้รับการตกแต่งจนดั่งสายตาทุกคู่บนท้องถนนได้ ก่อนถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง

ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าพิชญะมีใจให้เธอ แม้เขาจะไม่เอ่ยออกมาตรงๆ แต่สายตาและการกระทำบ่งบอกชัดเจน ถ้าเธอไม่มีคนรักอยู่แล้วรับรองว่าเขาจะเป็นผู้ช่วงชิงหัวใจเธอได้แน่นอน นึกๆ แล้วก็เกลียดหัวใจรักที่มั่นคงของตัวเอง รักธิชมาตั้งแต่ยังสามารถเรียกตัวเองได้ว่าวัยรุ่น จนตอนนี้เกือบเข้าสู่เบญจเพศแล้วก็ยังคงรักเดิม รักเดียว รักเหนียวแน่นหนีบ ทั้งที่ในบางครั้งเธอก็เหนื่อยใจเต็มทนกับคนรักผู้แสนทึม ที่ชื่อ บ๊ือ กวน แถมต่อมโรแมนติคยิ่งเล็กลงกว่าซี้ตาแมว

อีกต่างหาก

นิสัยไม่ดีแล้วยังตายยากอีก ดูลิ แค่คิดถึงก็โทรศัพท์มาหาทันที
ใจจริงก็ไม่อยากรับ แต่นึกๆ แล้วไม่อยากทำตัวเป็นผู้หญิงเง่าก็เลย
กดรับ

"ว่าไง" เสียงออกจะเนือยไปนิด ก็เหมม...คนเรามันก็มีอารมณ์
น้อยใจกันได้บ้าง

"เอ่อ...ดี ธิ...ธิ" เสียงที่ได้ยินผ่านโทรศัพท์ฟังร้อนรนนิดๆ กระวน
กระวายหน่อยๆ "ธิ...เพิ่งรู้ว่าวันนี้วันวาเลนไทน์ มาถึงสนามบินแล้ว
เห็นคนหอบช่อดอกไม้เลยนึกได้ ไว้กลับมาเราไปกินข้าวกันนะ"

"ก็เอาสิ" พ่อคนความรู้อีกรู้สึกซ่า ไม่นึกได้ปีหน้าเลยล่ะ

"ตั้งอนไซ้ใหม่"

"ธิเห็นดีเป็นคนเง่ากับเรื่องไร้สาระขนาดนั้นเลยเหรอ" ขนาดเก็บ
อาการยังรู้เลยหรือนี่...ฮือๆๆ

"นั่นสิ ธิก็ว่าดีไม่เง่าเง่าเหมือนผู้หญิงคนอื่น ธิถึงได้รักดีเง่า ดี
ไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น"

แข็งเลย...โดนไม้ตาย พูดแบบนี้ที่ไรเธอไม่เคยกล้าโวยเพราะกลัว
ว่าจะกลายเป็นผู้หญิงเง่า เจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจมากกว่าเหตุผลแบบ
ที่ผู้หญิงส่วนใหญ่เขาเป็นกัน

"ธิรักดีนะ"

ฟู...เหมือนมีคนมาเป่าลมเข้าหัวใจ ใจที่แบนๆ อยู่เมื่อครู่พองฟู
ทันที แค่นี้ก็ชื่นใจแล้ว ผู้ชายปากแข็งแบบธิชชพูดออกมาได้ขนาดนี้
ไม่ต้องเห็นก็รู้ว่าเขาต้องยกมือขึ้นเกาท้ายทอย ก้มหน้านิดๆ แถมด้วย
แก้มเรื่อๆ นึกแล้วอยากให้อยู่ใกล้ๆ จะจับมาหอมสักฟอด

"ดีก็รักธิ" เอาน่า วาเลนไทน์ได้รักแท้แทนช่อดอกไม้ ดีกว่าเป็น
ไหนดๆ...

บทที่ 2

"ไม่เกินต้นเดือนหน้าจะปิดโปรเจกต์นี้ได้สักที" สาวสวยท่าทางเฉลียวฉลาดปราดเปรี้ยวแถมเปรี้ยวเซ็ดฟันขยับริมฝีปากบางที่เคลือบด้วยสีแดงสดเปล่งเสียงหวานใส

"ถ้าจริงป็นีโบนั้สคงหลายเดือน" ยอดชายนายธัชของเธอยกนิ้วชี้ขึ้นมาขยับๆ ตรงหน้าราวกับกำลังนับแบงก์ พร้อมเอนหลังฟังพนักเก้าอี้ท่าทางผ่อนคลาย

วรินทร์ตี๋ยิ้มหวานเจี๊ยบ โนม้ตัวเข้าหาธัชช มือเรียวยาววางบนบ่าหนาด้วยที่ทำสนิทสนมอันขวางต่ายิ่งจนตรีนดาต้องยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม กลัวเหมือนกันว่าแก้วจะแตกคามือ เลยพยายามประคับประคองอย่างดีที่สุด

"ธัชจะมาหวังอะไรกับโบนั้สนิดๆ หน่อยๆ ยังไงหุ่นใหญ่ก็เป็นของคุณพ่อที่อยู่แล้ว ลิลลี่ทำงานจนลืมทานข้าว ได้แบ่งเค้กชิ้นนิดเดียว"

สติปัญญาตรีนดายังไม่พิกลพิการมากเกินไปจากการอดนอนติดต่อกันหลายคืนเพื่อตัดต่อมิวสิกวิดีโอเพลงร็อก ก็เลยพอเอาได้ว่าวรินทร์ตี๋หมายความว่าเธอมีหุ้นในบริษัทน้อยกว่าคนรักของเธอ เวลา

แบ่งปันผลประโยชน์กันเลยได้น้อยกว่า เรียกว่าแค่กินเล็กกว่านั่นเอง
ดูท่าทางทายาทหุ้นส่วนบริษัทธุรกิจการสื่อสารและวางระบบให้
กับบริษัทต่างๆ จะเพลิดเพลินคุยกันเองจนลืมนึกไปว่าคืนนี้เป็นดินเนอร์
ทดแทนมื้อกลางวันที่โดนหลงลืมไปของตรินดาและริชชี

"ลิลลี่ต้องดูแลตัวเองบ้างนะ คุณอาอรอนยังบอกว่าลูกสาวคนนี้
ทำงานจนลืมนุชภาพ"

แล้วนี่เขารู้ไหมนะว่าเธอก็ทำงานจนลืมนอนเหมือนกัน ดูลิ หน้า
อย่างกับแพนด้า ปากก็แห้งแตกเพราะร้อนใน เวลาที่ร่างกายต้องการ
การพักผ่อนแล้วเจ้าตัวผีนัว ต่อให้แข็งแรงยังไงก็ต้องมีอาการที่เรียก
ว่าร้อนในเกิดขึ้นจนได้ ลำคอจะแห้งผากแม้กลืนน้ำลายยังแสบ

"ตายแล้วริชชี ลิลลี่เสียมารยาทมากเลย ริชชีพาคุณตี๋มาทานข้าว แต่
ลิลลี่กลับมาแทรก ขอโทษจริงๆ นะคะคุณตี๋ พอดีลิลลี่ตั้งใจที่กำลัง
จะปิดโปรเจกต์ร้อยล้านได้เลยลืมนึก"

"ไม่เป็นไรค่ะ" ตอบตามมารยาทค่ะ เรียนมาสูงพอควร

"ลิลลี่ไม่กวนแล้วดีกว่า พรุ่งนี้เราค่อยคุยกันนะริชชี อย่าลืมนึกเมล
ด้วยนะ ลิลลี่คิดว่าเราควรคุยกันก่อนรายงานผู้ใหญ่พรุ่งนี้"

"โอเค แล้วไม่ทานข้าวด้วยกันก่อนล่ะ"

"ไม่ดีกว่า" ดวงตาคมตวัดมองเธออย่างรวดเร็ว "เกรงใจคนจะสวีต
กัน ลิลลี่ไปนะคะคุณตี๋ บายนะริชชี"

ตรินดาทำได้แค่มืออย่างพยายามจะให้หวานเจี๊ยบแค่ครึ่งของ
วรินทร์ดีก็ยังมี เพราะข้างในใจมันระอุไปด้วยความหึง...ใช่ หึง
ยอมรับเลยว่าหึง ไม่พอใจ ไม่ใช่ชั้นธรรมดาด้วย ไม่พอใจมากๆ เลย
คิดดูสิ อยู่ๆ ก็มีสาวสวยที่มีท่าทีดีอกดีใจสุดๆ กับการได้พบคนรัก
ของเธอโดยบังเอิญ ซึ่งช่างบังเอิญเกินเหตุอันควรราวกับว่าโลกมันช่าง
แคบเสียนักหนา จากนั้นก็ยึดบทสนทนาเป็นของตัวเอง คุยกันในเรื่อง
ที่เธอฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่ใช่ว่าเธอโง่งนะ แต่มันไม่ใช่เรื่องที่เธอเคย

ศึกษา ไม่เคยแม่จะอยู่ในความสนใจ เลยไม่ใส่ใจที่จะเรียนรู้ในเรื่องธุรกิจการเงิน การบริหาร ไม่รู้ไม่ใช่โง่...ลองให้ทั้งคู่มาทำงานด้านบันเทิงดูบ้างไหมล่ะ รับรองว่าทำไม่ได้ ไม่เข้าใจเหมือนกันแหละนะ คนเรามันมีความสามารถที่ต่างกัน แต่ทำไม่รู้จักตรีนดาถึงรู้สึกว่ายากได้รอยยิ้มหวานๆ นั้นเหมือนมีรอยแย้มเยิ้มแฝงอยู่ด้วยชอบกล "อร่อยไหมดี"

"อืม" ตอบแบบแข็งๆ โดยพยายามเก็บอารมณ์สุดๆ แล้ว ทำไม่บรรยากาศมันไม่เหมือนดินเนอร์ย้อนหลังชดเชยวาเลนไทน์ก็ไม่รู้สึกหรือว่าไม่ตรงวันอารมณ์เลยไม่สดกันนะ

"ดีที่ทำเหมือนไม่อร่อยเลย" ธีชพยายามเอาอกเอาใจโดยการตัดอาหารให้ จากระยะเวลาที่รักกันมาทำให้เขารู้สึกได้ถึงบรรยากาศมาก บางครั้งเขาก็ไม่ค่อยเข้าใจผู้หญิงเลยว่แค่ลิ้มวันแห่งความรักไม่ได้ลิ้มว่ารักกัน ทำไม่ต้องโกรธ งอน บ่นปิ้งด้วย ในเมื่อรักกันทุกวันอยู่แล้วมันย่อมต้องสำคัญกว่าวันเพียงวันเดียว

นั่น...อยู่ๆ ต่อมเจ้าลิ่งเกตก็ทำงานซะ...ตรีนดาคิดอย่างขงๆ "ดีไม่ค่อยได้นอนมาหลายคืนแล้ว กินอะไรก็ไม่อร่อย" ชีนอมคำอยู่ อีตาที่มันนี่ก็คงไม่รู้หรือว่าเธอทั้งเหนื่อย ทั้งง่วง ทั้งเครียด เธอจึงเลือกอ่อนในทางที่ถนัด คืออ่อนแต่คนถูกอ่อนไม่รู้ตัว หวังจะได้เห็นความห่วงใย ใส่ใจ ดูแล เทกแคร์หวานแหววสักนิดจากคนรัก แต่ที่ไหนได้

ธีชถอนหายใจก่อนพูด "งานดีทำลายสุขภาพมากนะ ตอนนี่ตัวยังอายุน้อยก็เลยยังรับไหว แต่อาการมันจะเริ่มแสดงตอนที่ตัวยุเลยเลขสามไปแล้ว คนเราต้องนอน ต้องกินให้เป็นเวลา"

"ทำไงได้ งานดีมันต้องทำทั้งวันทั้งคืนแบบนี้แหละ ธีก็รู้"

"ธีรู้ เพราะธีเห็นดีทำแบบนี้มาจะสี่ปีแล้ว และดีก็ไม่เคยคิดจะเลิกทำ"

คำกลางการขัดแย้งในเรื่องเดิมๆ กลับมาอีกแล้ว ตรีนดาารู้สึกว่า ชีชชไม่เคยพยายามเข้าใจงานของเธอเหมือนที่เธอพยายามเข้าใจงานของเขาบ้างเลย

"มันไม่คุ้มเลย"

ผึ้ง...เสียงเส้นสติบ่างๆ ของตรีนดาขาด สิ่งที่เธอยอมไม่ได้เลย คือการดูถูกแบบนี้ เธอรู้ว่างานของเธอมันไม่สร้างเม็ดเงินมากมาย แบบงานของเขา แต่มันคืองานที่เธอรัก ความคุ้มของเธอคือฝันตั้งแต่เด็กของเธอเป็นจริง ไม่ใช่หนักันที่ผลตอบแทนจากการทำงาน

"ใช้สิ งานของตั้มมันกระจอก ไม่เลิศเลอโก้แก่เหมือนงานของชิกับคุณลิลลี่หรอก" ตรีนดาชวนด้วยอาการพาลผสมกับความไม่พอใจในอาการสนิทสนมเกิงงามระหว่างชีชชและวรินทร์ดีที่เขาบอกเสมอว่าคือเพื่อนตั้งแต่เด็ก

"ดีไปกันใหญ่แล้ว พูดเรื่องนี้ที่ไรต์ก็พาลไปเรื่องอื่นทุกที" ชีชชถอนหายใจก่อนต่อว่าเล็กน้อย บอกตามตรงว่าเธอไม่รู้เลยว่าทำไมเธอจะฟังในสิ่งที่เขาพูดบ้างไม่ได้ ทำไมต้องพาลไปเรื่องอื่นทุกที

ตรีนดาตาลุกเพราะไอ้ทำถอนหายใจเฮือกๆ นี้แหละที่ทำให้เธอมันไปกันใหญ่ ไม่ใช่เพราะเธอสักหน่อย ทำไมการกระทำของเธอมันถึงน่าเบื่อ น่ารำคาญนัก ไม่น่าปลื้มเหมือนวรินทร์ดีคนสวยเพื่อนของเธอ

"ดีไม่เคยก้าวก่างานของชิ แต่ชิกลับดูถูกงานของดี"

"ชิไม่ได้พูดแบบนั้น ดีคิดเองเออเองอีกแล้วนะ" ชีชชรวบข้อล้อมทั้งที่แทบไม่ได้แตะต้องอาหารในจานเลย นั่นยังทำให้ตรีนดาเดือดว่าการร่วมวงกับเธอคงทำให้เขาไม่เจริญอาหาร

"บางอย่างไม่ต้องพูดดีก็เข้าใจได้ ดีไม่ได้โง่เหมือนที่ชิคิดหรอกนะ"

อีกครั้งที่ฝ่ายชายถอนหายใจและไม่พูดอะไรต่อ เขาหวังว่า

ความสงบจะสยบความเคลื่อนไหว แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่ การมาสงบปากสงบคำตอนนี้ยิ่งทำให้ผู้หญิงร้อนๆ คนหนึ่งร้อนจัดขึ้นไปอีก เพราะตีความเอาว่าเขาเบื่อ และการไม่แก้ตัวออกมาก็เหมือนยอมรับว่าสิ่งที่เธอพูดมานั้นตรงกับที่เขาคิดจริงๆ

ตรีนดาอยากจะร้องไห้แต่ไม่ปล่อยให้ตัวเองทำได้ตามใจ เพราะมันเสียฟอร์ม และที่นี่ก็เป็นร้านอาหาร แต่ที่สำคัญกว่านั้นถ้าทั้งโรงแถมอ่อนแอในสายตาของคนรักมันไม่เหลือคุณค่าอะไรให้ภูมิใจเลย เธอเลยเลือกที่จะเงียบบ้าง

"อืมแล้วเธอ" ฝ่ายชายถามด้วยความห่วงใยและอยากรู้ แต่ฝ่ายหญิงแปลความตามอารมณ์ตัวเองว่าเขาเบื่อที่จะนั่งอยู่ตรงนี้กับเธอแล้ว

"กินไม่ลง อยากกลับบ้าน" ตรีนดาคิดว่าถ้าเป็นผู้หญิงจึงเฝ้าเอาแต่ใจคนอื่นคงลูกหนีไปถึงไหนต่อไหนแล้ว แต่นี่เธอยังมีเหตุมีผลอยู่นะถึงเลือกที่จะนั่งหน้าจ้ออยู่ตรงนี้ แทนที่จะฉีกหน้าเขาด้วยการปล่อยให้ที่นั่งถอนหายใจเฮือกๆ คนเดียว

"ดีเหมือนกัน ดีจะได้พักผ่อน"

ส่วนเธอก็จะได้ไปเช็คอีเมล ตรีนดาคิดอย่างพาลๆ แต่ไม่ได้พูดออกไปเพราะนั่นยิ่งจะตอกย้ำว่าเธอดีใจ ซึ่งเป็นเรื่องที่เธอพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้เป็นคนเช่นนั้นในสายตาคนรัก ขนาดเธอดีแบบนี้เขายังชอบถอนหายใจใส่เลย

ขณะกำลังเดินไปที่รถ เสียงเรียกเข้าเป็นเพลงที่เธอบันทึกไว้สำหรับหัวหน้าทีมของเธอเองก็กรีดตั้งขึ้น ทำให้เธอรู้โดยไม่ต้องก้มลงมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือเลยด้วยซ้ำ ตรีนดา กดปุ่มรับสายทันที

"คะพี่พิท มีอะไรคะ" ถ้าเธอหันมองตามผู้ที่เดินมาด้านหลังจะเห็นได้ว่าเขามีอาการคอแข็งหน้าตึงทันที แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ได้หันมา "แก้ทำไมคะ...หา? ...โอ้ย น่าเบื่อ ดีว่แล้ว บอกฝ่ายจากแล้วให้

ระวัง ใช้คะ โอเค ดีไม่ได้โทษใคร ดีต้องรับผิดชอบเรื่องนี้อยู่แล้ว ดีชู้เองคะ คะ คะ เดียวดีเข้าไปห้องตัด ไม่เกินครึ่งชั่วโมงถึง พี่พีท ไม่ต้องมารับดีหรอกคะ ดีไหว...อดนอนแค่นี้จิบๆ ไม่ต้องห่วงหรอกคะ ขอขอบคุณคะ...อืม อืม...งั้นเอาเป็นขนมปังสังขยาเจ้าเดิมนะคะ นมสด ร้อนด้วยก็ดีคะ ดียังไม่ได้ทานอะไรเลย คะ แล้วเจอกัน"

"หิวแล้วทำไมเมื่อก็ไม่กิน" เสียงรวนๆ ดังขึ้น ในประโยคที่ไม่เห็นต้องถามก็น่าจะรู้ว่า ที่เมื่อก็ไม่กินเพราะอะไร

"ไม่ต้องไปส่งดีที่บ้านนะ ดีต้องเข้าไปแก้งานที่ห้องตัดต่อก่อน" ตรินดาตอบคนละเรื่อง นึกขวางว่ายังมีหน้ามาถามอีก ที่กินไม่ลงก็เพราะอาการหวานเลี่ยนของวรินทร์ตีนั่นไง กระโดดเข้ามาซัดคอยังไม่พอ ทำให้ทะเลาะกันอีก แต่ที่เคืองหนักกว่าก็คือคนของเธอเองนี่แหละ บอกว่าชวนมาเดินเนอร์วาเลนไทน์ย้อนหลังแต่ดอกไม้สักช่อก็ไม่เตรียมมา หรือหน้าตาเธอมันไม่เหมาะกับดอกไม้มะ

"คนอื่นแก้มได้หรือไง ดีไม่ได้นอนมาตั้งหลายคืนแล้วไม่ใช่เธอ" น้ำเสียงที่เขาใช้ไม่ช่วยให้อะไรๆ ดีขึ้นเลย สิ่งที่เพิ่มขึ้นมีเพียงความหงุดหงิดเท่านั้น

"งานของดีจะให้คนอื่นแก้มได้ยังไง" เขาเสียงเข้มได้ เธอก็เสียงขุ่นได้เช่นกัน "ดีไปมอไซค์ดีกว่า เร็วดี"

"ทำไมต้องรีบขนาดนั้น กลัวสังขยาไม่ร้อนหรือไง" ผู้ชายก็ประซดเป็นนะ

ตรินดาไม่รู้ตัวเลยว่าเธอก็ถอนหายใจเฮือกเช่นเดียวกันเวลาหงุดหงิด แถมยังขมวดคิ้วตีหน้ายักษ์แถมให้ด้วยอีกต่างหาก

"ดีไม่อยากจะรบกวนเวลาดี คินนี่ต้องเตรียมงานร้อยล้านอีกไม่ใช่เธอ" หญิงสาวประซดโดยอีกฝ่ายไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลย

"ดี..." ธีชชเรียกเสียงเข้ม "ถ้าไม่มีโทรศัพท์สายนั้น ดีก็ต้องไปส่งดีอยู่แล้ว แค่เปลี่ยนเส้นทางมันเปลี่ยนเรื่องระหว่างเราได้มากมาย